

DE BOMENFLUISTERAARS

LEONIE VAN DREUMEL

ISBN 978-94-6266-785-3

NUR 283

© 2025 Leonie van Dreumel

Leonievandreumel.nl

Omslagontwerp: Leonie van Dreumel

Omslagillustratie: Dreamstime.com/Valentina75

Mocht je iets uit dit boek willen kopiëren en delen met
anderen: lekker doen. Lezen is belangrijk in deze wereld.
Kennis is macht.

Voor mijn moeder: Mam, ik wilde zo graag
dat je het boek nog had kunnen zien.

1

In het donker van de avond boog de populier krakend naar het fel verlichte tankstation. Diep in de aarde zochten zijn wortels een weg naar boven. De lucht trilde. Alsof hij een teken gaf aan de omringende populieren, volgden hun stammen hem richting de overkapping. Een merel staakte haar lied, bracht een krijsend alarm uit en vloog weg. De lucht vulde zich met een oorverdovend gebulder. Met wortel en al sleurden de bomen zich uit de grond en kwamen met geweld terecht op het fragiele dak. Platen scheurden uiteen en stukken beton vielen als grote hagelstenen naar beneden op een verlaten auto. De claxon toeterde luid, totdat een dikke balk de auto volledig verpulverde. Grote stofwolken trokken op uit de aarde. Benzine stroomde weg over het asfalt. Een eikenboom naast de winkel wierp met een laatste krachtsinspanning zijn brede stam naar voren. Het winkeltje had geen schijn van kans en de laatste muren die nog overeind stonden, stortten in.

Langzaam stierf het gebulder weg. De wortels van de overlevende bomen trokken zich terug naar hun veilige haven

onder de grond. Stof daalde op aarde neer en de lucht klaarde op. Alleen het schelle geluid van een autoalarm verraadde nog de aanwezigheid van het tankstation, dat nu diep begraven lag onder het puin en de ontwortelde bomen.

Nietsvermoedend startte Nerine de volgende dag haar laatste les van de dag, aardrijkskunde van De Wit.

‘Jongens, we starten de les met een stukje algemene ontwikkeling.’

Een paar jongens lachten en riepen iets onverstaanbaars naar een klasgenoot. De Wit keek geïrriteerd de klas in.

‘Ja, ook jij Wouter. Het zou je goed doen, een beetje a.o.’

Een stel meisjes gniffelde.

‘Als jullie, zoals ik altijd opdraag, het nieuws hebben gelezen of gekeken vanochtend, weten jullie dat bij de Werden een tankstation gesloopt is vannacht. Dat is hier vlakbij. Wie de daders zijn, is nog niet bekend. Maar er is iets anders aan de hand dat het interessanter maakt.’

De Wit draaide zich naar het scherm achter hem en drukte op play op de afstandsbediening. Het tankstation verscheen in beeld. Nerine staarde naar de ravage die op het scherm verscheen. Bomen die als sloophout over elkaar heen lagen, betonnen brokstukken en een verwoeste winkel. De verslaggever deed een stap naar voren en keek indringend in de camera. ‘Ik sta op dit moment voor het tankstation bij De Werden. Of eigenlijk, voor de plek waar gisteren nog een tankstation stond. U ziet het, er is niets meer van over. Hoe kan dit? Dit is geen mensenwerk, of wel? Die bomen, met wortel en al uit de grond gerukt. Was dit een lokale valwind? Of een onbekend natuurverschijnsel? Of toch wel het werk van vandalen?’

Hij draaide zich naar de gebruiinde man naast hem en duwde de microfoon onder zijn neus. ‘Leo, jouw boerderij staat hier slechts driehonderd meter vandaan. Hoe erg was het

gisteren? Heb je schade aan je eigen huis door de wind?’

De man keek de verslaggever glazig aan.

‘Wind? Welke wind? Ik heb geen wind gehoord. Ik ben om negen uur nog bij de koeien gaan kijken, de dames waren onrustig, weet je. Loeien en loeien dat ze deden, maar niks geen wind. Geen zuchtje. Het regende niet eens.’ Leo boog zich naar verslaggever en fluisterde: ‘Een aanslag, zeg ik je. Terroristisch gebeuren, als je het mij vraagt.’

De verslaggever draaide zich weer naar de camera. ‘Politie en brandweer staan voor een raadsel. Geen zuchtje wind, zoals Leo hier heeft verklaard. Een speciaal samengesteld team zoekt op dit moment naar de camerabeelden, maar zoals u kunt zien is er weinig kans dat er nog iets heel onder het puin uit komt. Zodra we meer horen, bent u als eerste op de hoogte. En nu weer terug naar de studio.’

De Wit drukte op pauze en ging voor het digibord staan, de afstandsbediening losjes in een hand. Nerine schoof ongemakkelijk heen en weer op haar stoel. De woorden van de reporter galmden na in haar hoofd. Geen wind ... Er was geen wind. Maar die bomen konden niet allemaal tegelijk omgevallen zijn. Toch?

‘Nou jongens,’ zei de Wit. ‘Ideeën? Briljante opmerkingen over dit filmpje?’

Achteloos tikte hij met de afstandsbediening op zijn hand. Achter Nerine klonk geroezemoes. Ze wilde dat ze niet weer vooraan was gaan zitten en wendde haar hoofd af van de leraar. Ze staaarde naar haar tafel en keek naar de strepen en gaten in het blad.

‘Niemand? Ik geef een hint. De reporter sprak van een valwind. Kan iemand mij vertellen wat dat is?’

Het geroezemoes verstomde toen De Wit de klas inliep en het werd stil in het klaslokaal. Nerine focuste op een grote, diepe kras in het hout van haar tafel. In gedachten volgde ze de lijn. Ze hield haar adem in toen De Wit passeerde. Achter

haar bleef hij stilstaan en sprak tot een van haar klasgenoten: 'Amber, jij hebt je vinger opgestoken. Vertel de rest maar eens wat we hier vier weken geleden al hebben behandeld bij het onderwerp natuurfenomenen.'

Nerine keek achterom naar Amber. Ze zat op de een-na-laatste rij. Haar golvende lokken omsloten haar perfecte hoofd. Een arm vol gekleurde vriendschapsbandjes stak hoog in de lucht.

Amber sprak zelfverzekerd: 'Een valwind is een koude wind uit een onweerswolk. Die wind heeft een enorme snelheid.' Ze vouwde haar armen over elkaar en glimlachte.

De Wit knikte. 'Heel goed, Amber.'

Met soepele passen liep hij terug naar het digibord en pakte een stift. Met grootse armbewegingen tekende hij een wolk en drie pijlen naar beneden. Het haar op zijn hoofd danste mee met de beweging. Hij draaide zich weer om naar de klas. 'Amber heeft het eigenlijk al verklapt. Wat klopt er niet in het verhaal van het tankstation?'

Nerine boog haar hoofd weer naar haar tafel en gleed met haar vinger over het bobbelige hout. Het bleef stil. Ze probeerde tussen haar wimpers door naar het bord te kijken. Ze keek recht in de ogen van De Wit.

'Nerine, zeg jij het maar.'

Haar hart sloeg een slag over. Langzaam hief ze haar kin omhoog en ze schraapte haar keel. Ze probeerde te slikken, maar haar mond was kurkdroog. Haar stem haperde. Kwam er überhaupt wel geluid uit haar mond?

'Ik weet het niet. Ik bedoel ... zulke grote bomen. Die populieren zou nog kunnen. Maar zo'n eik, die laat zich niet zomaar omwaaien. Hij moet zich verzet hebben.'

Een lachsalvo ontplofte achter haar. Nerine drukte haar lippen stijf op elkaar. Het zweet brak haar uit. Fijn, straks kon ze weer haar jas aanhouden, omdat anders twee enorme natte plekken onder haar oksels zichtbaar waren. De hele klas lachte,

luid en vernederend. Nerine slikte opkomende tranen weg. De Wit wendde zijn blik naar de klas achter haar en wuifde het gelach weg. 'Jongens, even centraal. Het is niet de bedoeling dat we elkaar uitlechten na een fout antwoord. Wouter, ga eens even rechtop zitten.'

Het gelach stierf uit. De Wit keerde zich weer naar Nerine. 'Ehm, ja, dat is niet helemaal wat ik bedoel. Je hebt in ieder geval een levendige fantasie.'

De jongens achter haar lachten weer.

'Nee, nu is het genoeg! Centraal! Een valwind komt dus voor bij onweersbuien, maar er was geen onweer gisteren. Het was mooi weer. We hebben de boer allemaal gehoord.' Hij draaide zich weer naar het bord en ging verder met zijn verhaal.

Beschaamd dook Nerine achter haar tafeltje in elkaar. Zo klein als een muis. Maar ze hadden het mis, die kutjongens. Als ze toch eens wisten van de andere wereld waar zij in woonde ...

De rest van de les verroerde Nerine zich niet. Ze schrok op van het geluid van de bel, gevolgd door gelach en gegil. Duwend en trekkend renden haar klasgenoten het lokaal uit. Nerine stond als een van de laatsten op en bukte naar haar rugzak. Ze stopte het aardrijkskundeboek netjes in een apart vak samen met haar laptop, pakte vervolgens haar pen en potlood van tafel en borg ze op in haar etui. De harde klap op haar rug kwam onverwacht. Lucht werd ruw uit haar longen weggeslagen en ze hapte naar adem.

Achter zich hoorde ze de stem van Wouter. 'Hé joh, kijk uit waar je staat! Slome slak.'

Zijn opmerking ontketende een stortvloed aan gegiechel van de meisjes in de deuropening. Nerine keek om. Wouter keek haar aan, gemeen lachend. Blauwe ogen met een groen randje. Ze boog haar hoofd, staarde naar de pennen die uit haar etui waren gevallen. Woorden bleven in haar keel steken, zoals altijd. De tekst die ze thuis al jaren uit haar hoofd had geleerd, bleef in haar hoofd. Wouter duwde haar opzij, zachter

dan net, en rende met grote sprongen het lokaal uit.

Nerine wachtte tot iedereen weg was en raapte haar pennen bij elkaar. Ze liep als laatste het lokaal uit. Ze haalde haar jas van het haakje en trok hem aan. De touwtjes onderaan raakten haar knieën bij het lopen. De jas was veel te groot. Ze hield stil bij de enorme openstaande voordeur en legde haar hand op het houtsnijwerk. De diepe groeven vormden een grote boom, een *Tilia tomentosa*, een zilverlinde. Het symbool van de school. Niet dat iemand dat wist. Zij wel. Ze kende alle bomen uit de buurt. De nazomerzon scheen haar welkom tegemoet en ze liep verder naar buiten. Ze genoot van de stralen op haar gezicht en de warmte op haar haren. Ze sloot haar ogen. In de verte hoorde ze scholieren praten.

‘Wat doet ze nou? Raar kind.’

‘Heb je die jas gezien? Die is vast van haar moeder.’

‘Ja, en in die laarzen heeft ze de geitenwollen sokken van haar vader aan.’

‘En de rugzak is vast van haar broertje.’

Nerine keek in de richting van de stemmen. Te midden van een groepje klasgenoten zag ze Wouter staan. De tranen waar ze zo hard tegen had gevochten, vonden nu hun weg naar buiten. De eerste drupte al langs haar wang. Ze veegde haar gezicht ruw af met haar mouw en snelde richting het fietsenhok naast het gebouw. Uit het hok kwamen vrolijke, onbezorgde giechelende stemmen. Nog voordat ze een voet in het hok had gezet, wist ze al van wie ze waren. Amber, Lily en Katrina. De populairste meisjes van de klas. Zacht sloop ze dichterbij. Amber leunde tegen een verroeste bruine fiets. Met drukke handgebaren en veel gelach maakte ze de andere twee iets duidelijk. Ambers haar glansde in de zon, oogschaduw glinsterde boven haar ogen. Nonchalant haalde ze een klein blikje uit haar broekzak, draaide het open en stak haar vinger erin. Ze smeerde roze lipgloss op haar lippen en toverde een parelmoeren glimlach tevoorschijn.